

9,40 Lt | 2010 Recis - Augustas

Svajonų  
ROMANAI



SANDRA MARTON  
Pavojinga aistra

Šešij Magnatai

Knjgute.lt

**Sandra Marton  
(Sandra Marton)**

**PAVOJINGA AISTRA**

Romanas

Versta iš Sandra Marton, *The Sheikh's Rebellious Mistress*, 2008

© Sandra Marton, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Sajevičienė, vertimas iš anglų kalbos, 2010

© Judita Girnytė, dizainas, 2009

© Petrenko Andriy, Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© "Svajonių knygos", 2010

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2012

# **PIRMAS SKYRIUS**

Penktąjį aveniu tarsi stebuklinga skraistė užklojo gruodžio vakaras. Palengva temo, gatvėse mirguliuodami žiebėsi pirmieji žibintai ir apšvietė tingiai iš dangaus krintančias snaioges. Pro namų langus sklido medaus tirštumo šviesa. Kitapus gatvės pritilusį Centrinį parką uždengė tviskanti balta paklodė. Vaizdas atrodė toks užburiantis, kad net pavargęs niujorkietis būtų šyptelėjęs. Tik ne šešioliktame aukšte prie lango sustingęs vyras. Kaip gali šypsotis žmogus, apakintas baisaus įniršio? Šeichas Salimas al Tajus - Senahdaro karalystės kronprincas, Alhandros dykumos liūtas ir savo tautos globėjas - stovėjo lyg marmurinė statula, rankoje gniauždamas taureę brendžio. Nieko nenutuokiantis žiūrovas būtų pamanęs, kad šios žydros ir šaltos tarsi ledas akys įsmeigtos į po kojomis atsivėrusią sceną. Iš tiesų vyriškis vargiai ką matė. Jis buvo paskendęs mintyse - mąstė apie tai, kas nutiko per pastaruosius penkis mėnesius, staiga netikėtas judesys atkreipė jo dėmesį ir grąžino į tikrovę. Tai buvo vanagas. Atrodė, laukinis paukštis sustingo ore, bet tuoj pat grakščiai

nutūpė ant balkonėlio turėklų ir nagais grybštelėjo langą. Šį veiksma pastaraisiais mėnesiais kartojo dažnai. Akivaizdu, kad jautėsi nesusavas. Vanagai nederėjo čia būti tokiu metų laiku, bet jis (kaip ir Salimas) sugebėjo išgyventi. Šeichas pajuto, kaip įtampa kiek atlėgo. Nusišypsojo, kilstelėjo ranką su taure, lyg būtų nebyliai sveikinęs bičiulį, ir vienu gurkšniu ištuštino taurę. Salimo nieku gyvu nebūtam pavadinęs sentimentaliu. Sentimentalumas - silpnybė. O jis vertino drąsą, blaivų protą ir ryžtingumą. Vanagas turėjo šias savybes. Paukštis išgyveno nesvetingoje aplinkoje. Velniai rautų. Išgyvens ir jis. Gal palyginimas ir labai tiesmukas, bet tinka. Salimas buvo apdovanojamas galybe savybių - tiesa, ne vien gerų, kaip parodė pastarieji mėnesiai, nors tiesos niekada nebijojo. Būtina ją pripažinti, kad ir kokie būtų padariniai. Vanagas pašiaušė rusvai gintarines plunksnas ir įsmeigė skvarbų žvilgsnį į parką. Netrukus atslinks naktis, tad paukštis rengėsi paskutinei dienos medžioklei. Ar ji bus sėkminga? Salimas tuo neabejojo. Vanagas buvo tikras grobuonis, patyręs medžiotojas ir šaltakraujiškai nulemdavo aukos baigtį.

Jis pasirodė prieš metus - lengvai sklendė virš gaudžiančių automobilių upės, tada nutū-

pė ant turėklų tiesiai priešais Salimą. Tas vaizdas privertė krūptelėti. Šeichas puikiai pažinojo šiuos paukščius - augino juos, dresavo, skraidino Senahdaro kalnuose ir dykumose. Jie buvo drąsūs. Nepriklausomi. Laukiniai. Nesvarbu, kad išmokę ramiai tupėti ant ištiestos žmogaus rankos. Salimas pajuto, kaip jam suspaudė širdį dėl neišvengiamos vanago baigties. Laukinis paukštis čia neišgyvens. Kokia neteisybė. Vanagas sklandė elegantiškoje alėjoje, šalia plytinčiame parke, tarsi būtų buvęs kalnuose ar dykumoje, kur neabejotinai ir yra tikrieji jo namai. Salimas su malonumu užleido terasą svečiui. Šis mėgavosi vienatve - atrodo išdidus, nenugalimas. Šeichas šyptelėjo - ir jo niekas nenugalės. Pastaruosius penkis mėnesius buvo tikras kvailys. Laikas atsiteisti už įžeidimą. Kuo skubiau. Jis kilstelėjo prie lūpų taurę ir pajuto, kaip skysčio likučiai nudegino gerklę.

Prisiminimai kaitino kraują - ji melavo, o jis įkliuvo į spąstus, kurie spendžiami nuo neatmenamų laikų, toji moteris jį pažemino. Šlykščiai melavo naudodamasi savo kūnu. Tie jos atodūšiai, dejonės, tylūs šnabždesiai aptemdę jam protą.

*Taip, o taip. Dar kartelį. Salimai, paliesk čia.*

*Ak, štai taip. Taip. Tik... O taip. Tavo burna.  
Tavo rankos...*

Velniai rautų!

Jis susijaudino vien nuo prisiminimų. Nors ji apsimitinėjo, Salimas negalėjo pamiršti to jausmo. To šilko, karščio, jos burnos saldumo. Pritvinkusių krūtų delnuose. Viskas buvo netikra. Na, išskyrus jos seksualinį apetitą. Tik geidė ne jo. Ji apgavo, žaidė su juo, apžavėjo, kad nesuprastų tiesos. Ir suteršė garbę. Kaip kitaip apibūdinti tai, kad nubudęs vieną rytą neberado nei jos, nei dešimties milijonų dolerių? Sivilinantis įniršis perskrodė kūną. Salimas nusiuko nuo lango ir perėjo per kambarį. Butelis prancūziško konjako stovėjo kur paliktas. Šeichas tylomis jį atkimšo ir šliūkštelėjo į taure.

Gal jis kiek ir perdėjo. Greisės pasigedo ne nubudęs - juk juodu nėkart nepraleido drauge visos nakties. Na, nebent sykį. Ar du. Tikrai ne daugiau. Ir pasiliko jis visai nakčiai tik todėl, kad buvo bjaurus oras ir labai vėlyvas metas. Tai vienintelės priežastys. Jis gyveno savo bute, ji - savo. Salimas taip elgėsi visada - nesvarbu, kiek truko romanas. Per didelis artumas (kad ir koks nuostabus būtų buvęs seksas) priveda prie pažinimo, o pažinimas - prie nuobodulio.

Pastarąjį kartą iš tos moters lovos pakilo penktadienio vakarą ir išskrido su reikalais į Vakarų pakrantę. Po savaitės grįžęs į Niujorką jos neberado. Išgaravo ir dešimt milijonų: pinigai buvo pasisavinti iš sąskaitos, kurią valdyti galėjo tik jis pats. Salimas susipylė gerą gurkšnį brendžio, pasisuko ir nužingsniavo prie stiklinės sienos. Snigo nebe taip smarkiai, vanagas tebetupėjo ant turėklų - tylus, ramus. Rusvos, pilkšvos ir gintarinės jo plunksnos spindėjo.

Iš dešimties milijonų dolerių Salimas neaptiko nė cento. Kaip ir juos nugvelbusios moters. Vis tiek netrukus ją suras. Tikrai. Dabar tik apie tai įstengė galvoti. Įkyrios mintys ėmė suktis nuo tada, kai paskambino jo samdytas privatus detektyvas (paaiškėjus, kad policija ir FTB niekam tikę). Dabar jis laukė atvykstančio seklio. Penki mėnesiai. Dvidešimt savaitių. Šimtas keturiasdešimt kažkiek dienų... Ir štai galiausiai išpildys savo troškimą. Atkeršys.

Gerklę nudegino dar vienas gurkšnis stipraus gėrimo, bet kūno neužliejo šiluma. Salimas ją pajus tik baigęs tvarkyti reikalus su Greise Hadson - savo meiluže.

Juk jis - vyras. Jaunas, pritvinkęs seksualinių syvų, jam niekada neteko ieškoti moterų. Jas



pažino būdamas šešiolikos gimtajame Senahdare ir nuo to laiko tik pats nutardavo, su kuria būti.

Greisę, kaip meilužę, irgi pasirinko pats. Nors toks sprendimas buvo neįprastas. Dažniausiai jam krisdavo į akį gražuolės. Ypač dailios, smulkutės brunetės. Salimas buvo šiuolaikiškas - mokslus baigė Jungtinėse Valstijose, bet paisė tradicijų. Moterys, kurios suvokė, kaip svarbu įtikti vyrui, galėjo ilgai mėgautis jo dėmesiu.

Greisė buvo visiškai kitokia. Aukšta, bet jam tesiekė petį, kad ir su mėgstamais aukštakulniais bateliais. Niekas nebūtų jos pavadinęs smulkute. Plaukai - gelsvi su rusvu atspalviu. Kai pirmą kartą ją pamatė, Salimui panižo nagai ištraukti segtukus ir leisti jiems laisvai kristi. Kai galiausiai tai padarė, išvydo nuostabią liūtę. Tokia nė už ką neveidmainiautų, siekdama patenkinti vyrą. Tiesa, ji pasižymėjo puikia iškalba, buvo mandagi, bet tiesmuka, kaip nė vienas Salimo pažįstamas vyras. Apie viską turėjo savo nuomonę ir nesivaržydama ją reiškė. Atrodė daili, paslaptinga. Nė sykiu neparodė net menkiausio ženklų, kitaip nei visos moterys, kai nusižiūrėdavo kokį vyrą. Dabar Salimas neabejojo kodėl. Nuo pirmos akimir-

kos Greisė rezgė planą, gudriai spendė pinkles. O jis buvo aklas. Pastebėjo tik jos kitoniškumą. Velniai griebtų, ji tikrai išsiskyrė iš kitų. Greisė dirbo jam. Iki tol Salimas nepainiojo reikalų ir meilės. Nedera dirbti ir smagintis toje pat vietoje. Jei sulaužai šią taisyklę - priprašai bėdos.

Salimo gyvenime ji atsirado per netikėtumą. Jo vyriausiąjį finansininką - rimtą, kone rūstų, nė lašelio humoro jausmo neturintį viengungį pasišiaušusiais plaukais ir storais akinių stiklais - pasiglemžė vidutinio amžiaus krizė su visais savo atributais - jauna ilgakoje blondine ir naujasiu poršė. Vieną dieną vyrukas dar sėdėjo prie darbo stalo, o kitą - jau gyveno su žaviaja blondine bendrame bute Majamyje. Aplinkiniai pokštavo:

- Visai neteko proto dėl tos mažulės.

Kurį laiką Salimas irgi kikenė, bet padėtis darėsi vis rimtesnė. Reikėjo kito žmogaus, ir skubiai. Salimas elgėsi labai racionaliai - pasiūlė šias pareigas vyriausiojo finansininko padėjėjui Tomui Šipliui. Bet tada įmonėje atsirado dar viena spraga. Naujajam finansininkui prireikė padėjėjo.

- Domino, - lyg atsiprašydamas gūžtelėjo pečiais naujai iškeptas finansininkas.

Salimas suvokė, jog tai gryna tiesa. Tad paliepė ką nors nusamdyti. Juk užduotis tokia paprastutė...

Velnius... Taurė rankoje ir vėl buvo tuščia. Salimas nuėjo prie baro ir ją pripildė. Kur tas detektyvas? Juodu sutarė susitikti pusę penkių. Bet dar nebuvo nė keturių. Reikia nusiraminti. Taip ilgai laukė, gali ir dar palūkėti.

Miestą užklojo vakaro marška. Pats laikas įžiebtį šviesas, bet tamsa tiko Salimui pagal nuotaiką. Jis puikiai prisiminė kiekvieną smulkmeną, kas įvyko nuo tada, kai liepė pasamdyti naują vyriausiojo finansininko padėjėją. Praėjus dviem savaitėms, Tomas Šiplis įžengė į jo kabinetą.

- Geros naujienos. Radau tris kandidatus. Visi puikiai tinka.

Tuo metu Salimas buvo įpusėjęs derybas, kurios turėjo atnešti milijardą dolerių, tad kitkam neturėjo laiko.

- Kodėl sakai man? - nutraukė jis šiurkščiai. - Pats ir išsirink.

Tomas kukliai paprieštaravo:

- Aš čia dar kojų neapšilęs. Padėjėjas irgi bus naujokas. Nebūčiau linkęs prisiimti visos atsakomybės, sere. Manau, jūs turėtumėte pa-

skelbti galutinį sprendimą.

Salimas susiraukė, nors ir suprato, kad Tomas teisus. Jis įsteigė ir vadovavo *Alhandra Investments*. Pavaldiniams suteikė begalinę laisvę, bet prižiūrėjo, kaip atliekami darbai. Kitą dieną Salimas susitiko su visais trimis kandidatais. Jų gyvenimo aprašymai atrodė nepriekaištingi. Bet vieno tiesiog pribloškė. Tebuvo nedidelis trūkumas: tas kandidatas - moteris. Vyriausiojo finansininko padėjėja - moteris? Jis nebuvo prieš jas nusiteikęs, bet juk reikės susigaudyti milžiniškos korporacijos finansų džunglėse? Vis dėlto klydo - toji moteris pasirodė išties ne pėsčia.

Greisė Hadson buvo baigusi Kornelio ir Stanfordo universitetus. Dirbo dviejose žymiausiose Volstrito įmonėse. Aiškiai reiškė mintis, puikiai išmanė savo darbą ir buvo gražiausia jo kada nors matyta moteris. Argi tai svarbu? Greisė elgėsi mandagiai ir be galo santūriai. Kaip ir Salimas. Jis vadovavosi taisykle, kad nedera painioti darbo ir malonumų, be to, ji buvo ne jo skonio. Bet tą vakarą kimus jos balsas tiesiog užbūrė, jam kilo nenumaldomas troškimas sužinoti, kaip ji atrodo palaidais plaukais, krintančiais prie širdelės formos veido, ir įspėti, ką vilki po nepriekaištingu Armani

kostiumėliu... Salimas vijo šias mintis, įtikinėjo save, kad tai visai nesvarbu, ir pasamdė Greisę Hadson.

Po trijų mėnesių juodu permiegojo. Buvo penktadienio vakaras. Abu ilgai darbavosi, ir Salimas pasisiūlė pavėžėti ją namo. Greisė gyveno Soho rajone. Jis užsiminė sekmadienį esąs pakviestas į parodos atidarymą, vyksiantį jos kaimynystėje. Pasiteiravo, gal norėtų eiti kartu, nors visai neketino to siūlyti. Kol Greisė dvejojo, dar pajuokavo, kad tokie vakarai būna be galo nuobodūs, todėl jei sutiktų, jam būtų tikras išsigelbėjimas.

Ji nusijuokė ir sutiko. Salimas mandagiai atsisveikino. Sekmadienį jie taip pat buvo labai mandagūs - kol jis parvežė Greisę namo. Jūdviejų akys susitiko, ir Salimas suprato, jog stengiasi save apgauti - nuo tos akimirkos, kai ją pasamdė, nenustojo svajojęs ir jos geidęs.

Jis suėmė Greisę už pečių ir tvirtai apkabino.

- Ne, - ji dar spėjo ištartį, kol Salimas užspaudė jos lūpas savosiomis. Greisės burna alsavo karščiu. Bučiniai buvo labai aistringi. Jam pasirodė, kad iki šiol nebuvo bučiavęs nė vienos moters. Jos skonis lyg narkotiko. Vyzdžiai išsiplėtę, o akys primena bedugnę, kuriose norisi prasmegti amžiams.

- Salimai, - sušnabždėjo ji. - Salimai, mums nederėtų...

Jo rankos nuslydo po Greisės švarkeliu, pirštų galiukai audrino krūtų spenelius. Ji išleido tylią dejonę. Po minutėlės juodu audringai mylėjosi atsirėmę į sieną - griežto kirpimo sijonas buvo užtrauktas ant klubų, nériniuotos kelnaitės sudraskytos, Salimas skverbėsi vis giliau ir giliau į ją. Laukiniai bučiniai tildė pasitenkinimo šauksmus, o jis nesiliovė judėjęs. Godžiai mašino alkį, kurį pajuto pirmąją pažinties minutę. Salimui nėraž nerūpėjo, kad juodu vis dar buvo jos namo koridoriuje, kad galėjo kas nors pamatyti ar kad taip nederėjo elgtis. Viskas išnyko, teliko nevaldoma lyg uraganas aistra.

Kai abu jau galėjo kvėpuoti, Greisė įkišo raktą į buto spyną, ir Salimas ant rankų įnešė ją vidun - tiesiai į miegamąjį. Čia jie mylėjosi nesuskaičiuojamą galybę kartų. Tris mėnesius. Apskritai juodu mylėdavosi visur - jo lovoje, jos lovoje, ant užpakalinės limuzino sėdynės, nedidelėje *Naujosios Anglijos* smuklėje, o kartą biure - jo biure. Greisė jį tiesiog užkerėjo, skandino vis gilesniuose geismo vandenyse ir atėmė sveiką protą.

Romanas truko tris mėnesius, o tada ji

dingo....